

Đặng Thiều Quang

Bấy giờ là mùa xuân

Bấy giờ là mùa xuân, những cây đào nở muôn vẫn còn những bông hoa phớt hồng sót lại đâu đó, và hoa mận hoa lê trắng xóa núi rừng. Bầu không khí ẩm ướt và trong lành đầy phấn khích. Những đám mây mù thi thoảng đến rồi lại đi, khi đó mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện. Từ xa chúng tôi đã nhìn thấy bãi đất trống gần khu chợ phiên trong thị trấn đang huyền ảo với những trò chơi đặc trưng của vùng cao. Ném còn, đánh cầu và tất nhiên không thể thiếu múa khèn múa ô.

Chúng tôi đã vào đến giữa bãi đất trống. Chết cười, mấy anh chàng múa khèn đang đến độ phê, cứ quay quay cuồng cuồng như những chú gà trống đang làm dáng, các cô gái túm tụm vây quanh xem mê mải.

Trang phục sắc sỡ của các cô gái dân tộc vùng cao dưới ánh nắng sớm nom thật là rực rỡ tươi tắn, nó khiến khuôn mặt các cô gái bừng sáng lên.

Ngay khi đó tôi nhìn thấy một cô gái nổi bật trong đám đông. Nàng không mặc trang phục giống họ, có lẽ nàng là người Kinh. Tất nhiên

lúc đó có rất nhiều cô gái mặc trang phục bình thường như người Kinh trong phiên chợ, thậm chí họ còn ăn mặc khá thời trang, nhưng không ai đẹp như nàng. Tôi không thể rời mắt khỏi nàng. Những cơn gió lạnh lùa qua thung lũng, tràn vào thị trấn nhỏ, gió mơn man mái tóc nàng lòa xòa, nàng đưa tay vén tóc, cử chỉ duyên dáng hết sức tự nhiên, và nàng bỗng gặp ánh mắt tôi đang nhìn. Có lẽ phải nói cho đúng là tôi đang ngây dại nhìn nàng.

Một nụ cười tủm tỉm. Nàng cười với tôi đó. Thực ra này giờ nàng vẫn đang xem múa khèn và vẫn tủm tỉm cười thích thú, nhưng cái kiểu cười vừa rồi mang một ý nghĩa khác. Thật khó tả nó là cái gì, một nụ cười e thẹn đưa tình, hay là một nụ cười đắc ý? Tôi không rõ nữa, tôi chỉ biết là tôi phải lòng nàng rồi. Tôi gọi anh bạn tôi lại, và gần như giằng lấy cái máy ảnh khỏi tay anh ta. Ơn trời, cái máy của anh ta khá là chuyên nghiệp, tôi kéo ống kính thu gần hình ảnh nàng lại và lia một tràng, đâu như gần hết cuộn phim. Nàng lại nhoẻn cười, tôi có thể thấy cả cái lúm đồng tiền rất xinh của nàng.

Đám con gái cười ồ lên đồng tình. Vậy nàng là người ở đây. Tôi đã đến rất gần nàng, có thể thấy cái lúm đồng tiền trên má nàng sâu hun hút như thế nào, đôi mắt ấy đen láy như thế nào. Thậm chí tôi có thể nhìn thấy cả hình tôi in bóng trong đôi mắt nàng. Một chút khéo léo nữa thôi là tôi có thể biết thêm tên nàng, biết địa chỉ, số điện thoại, và nhiều thứ khác nữa. Anh bạn tôi từ xa có lẽ kịp đốt thêm cuộn phim nữa làm bằng chứng cho chuyện này. Có lẽ mãi về sau này anh ta sẽ còn chế giễu sự vụng về của tôi. Tôi thường không khéo léo xử lý trong những tình huống kiểu này. Nhưng tôi bỗng

ngĩ, tại sao phải khéo léo nhỉ? Tôi phải lòng cô ta, tôi chỉ cần nói cho cô ta biết, thế thôi, rồi tôi sẽ đi khỏi đây và không bao giờ quay trở lại. Tôi chỉ là một người xa lạ ở đây. Tôi không thuộc về nơi đây. Đợi các cô gái dứt cơn cười, tôi mới nói rằng tôi có việc quan trọng cần hỏi riêng nàng. Tôi không cười, mặt mũi tỏ ra rất nghiêm trọng. Rồi tôi tóm tay nàng kéo ra khỏi đám đông, chúng tôi dừng lại ở bên một hàng rào thưa của khu vườn trồng lê. Những cành lê sần sùi mốc trắng và hoa lá đẫm sương lạnh. Tôi buông tay nàng ra.

- Anh rất thích em - Tôi nói vậy.

- Sao anh bảo có việc gì quan trọng?

Nàng ngoảnh đi vạt mấy chiếc lá bên bờ rào.

- Chính là việc ấy - Tôi đáp - Anh rất thích em, anh trót phải lòng em mất rồi.

- Có quan trọng gì đâu? - Có lẽ nàng mỉm cười, tôi thấy cái lúm đồng tiền.

- Rất quan trọng - Tôi hít một hơi dài và nói tiếp - Nếu với em là không quan trọng thì lát nữa thôi bọn anh sẽ trở về xuôi và không bao giờ quay lại.

- Nếu quan trọng thì sao? - Nàng bỗng nhìn thẳng vào tôi.

- Thì sao à? - Tôi khựng lại - Anh không biết nữa. Có lẽ bọn anh muốn đến nhà em chơi.

- Nhà em ở cuối đường này - Nàng chỉ tay về phía đường mòn - Cứ đi là khắc đến.

Nàng mỉm cười với tôi, sau đó chạy vụt đi, nhanh chóng biến mất cuối con đường mòn quanh co, bên những gốc lê đang nở hoa trắng

xóa.

Tôi chỉ biết có nàng ở đó, tôi đi theo nàng xuống suối. Tôi đi theo nàng ra vườn lê vườn mận. Tôi đi vào bếp xem nàng cùng mẹ và các chị em nấu cơm. Mọi chuyện thời sự với bố nàng và các vị khách có anh bạn tôi lo hộ.

Rượu ngô men lá hạ thổ uống mềm môi. Đồ nhắm ngon chưa từng thấy trong đời. Tôi chọn chỗ ngồi đối diện để được ngắm nàng, đôi mắt nàng long lanh với ánh lửa bập bùng. Ngôi nhà này nửa nhà ở, nửa như nhà văn hóa, với một ống lửa to được đốt lên sưởi ấm. Có lẽ bố nàng là một người sống ở đây đã lâu. Có cảm giác như ông ấy là một tù trưởng hay già làng vậy. Mọi người tỏ ra cực kỳ tôn trọng ông. Và ông ấy đang rất vui, ông ấy uống rất nhiều. Mọi người vì thế cũng rất vui, cũng uống rất nhiều, say bò lê bò càng. Tôi hơi lơ mơ, nhưng tôi say nàng nhiều hơn.

Nàng dắt tay tôi ra ngoài sân, khi đêm đã khuya. Những cơn gió lùa qua khe núi nghe âm u kỳ lạ. Những đám mây mù theo đó ngập tràn và lấp đầy khắp các thung lũng.

Nàng dẫn tôi vào gian nhà dành riêng cho khách. Tôi rất muốn hôn nàng, nhưng nàng khéo léo thoát ra và chúc tôi ngủ ngon, như cách cư xử của một cô gái ngoan. Nhưng tôi biết nàng đã thuộc về tôi rồi. Tôi tỉnh giấc lúc gần sáng. Những ngọn gió lùa qua khe cửa nghe như lúc gần lúc xa. Tiếng một con hoẵng tác đêm vọng về. Và tôi nghe thấy một tiếng kèn lá. Đúng là tiếng kèn lá ti toe đâu đó, kiên trì, nhẫn nại, và đơn điệu.

Tôi cựa mình, chợt nhận ra nàng đang ở ngay bên cạnh từ lúc nào, cơ thể nàng ấm áp với hơi thở thơm tho. Có lẽ nàng đã trườn vào cái ổ êm ái này và khiến tôi tỉnh giấc. Tôi không nói gì, và nàng cũng không nói gì, vì tôi và nàng đã cùng chung một hơi thở, tôi có thể cảm nhận cả nhịp đập trái tim nàng.

Sau đó tôi cưới nàng. Tôi đưa nàng về thành phố và xin cho nàng làm công việc thư ký ở một văn phòng luật. Nàng vốn tốt nghiệp một trường trung cấp, vốn tiếng Anh cũng khá, vì thế nhanh chóng thích nghi được với công việc. Nàng học cách sử dụng các phần mềm máy tính, và chẳng mấy chốc tôi đã có thể nhờ nàng soạn giúp các văn bản quan trọng.

Một năm, hai năm, rồi ba năm trôi qua. Chúng tôi chưa sinh con, vì muốn cuộc sống thật ổn định trước đã. Chúng tôi rất hạnh phúc. Tôi tin là tôi đã từng khiến nàng rất hạnh phúc.

Nàng đẹp. Đó là điều mà tôi rất tự hào. Nhưng tôi cũng biết vì thế sẽ có nhiều đàn ông si mê nàng. Tôi nhận thấy nàng bắt đầu sử dụng mỹ phẩm, ngày càng biết trang điểm đẹp hơn. Có những đêm, tôi thấy nàng trở mình.

Tôi yêu nàng. Đó là điều mà tôi biết chắc. Tôi cũng chắc là không chỉ riêng tôi yêu nàng. Tôi nhận thấy có những khi nàng thần thờ nhìn xa xăm, có những đêm nàng khóc thầm.

Tôi hỏi nàng tại sao em khóc? Nàng trả lời vì em nhớ quê nhà. Nàng nói nàng nhớ núi rừng, nhớ bố mẹ, nhớ những hội ném còn mùa khèn đầu xuân. Nàng nhớ cả anh chàng người dân tộc thiểu số hay

thổi kèn lá gọi nàng đêm này qua đêm khác, anh ta hay múa khèn như cho riêng nàng xem vậy, anh ta không bao giờ nói gì cả. Đôi khi anh ta ngồi thổi sáo trên một tảng đá lớn lưng chừng đèo, mắt dõi về phía nhà nàng. Tôi hỏi tại sao em không kể cho anh nghe trước kia. Nàng bảo em không biết, em chỉ nhớ đến anh ta khi có một số người đàn ông ở thành phố này luôn tìm cách tán tỉnh em, nhưng họ không biết cách múa khèn, không biết thổi kèn lá hay thổi sáo. Tôi nói thì anh cũng có biết tất cả những thứ đó đâu. Nàng bảo em yêu anh, nhưng em nhớ tiếng con nai rừng kêu trong đêm, em nhớ tiếng gió hú trong đêm.

Tôi bảo thôi để anh chỉnh máy điều hòa nhiệt độ xuống cho lạnh ngắt giống như ở quê, em có nghe tiếng quạt hút gió thổi vù vù không, nó cũng giống tiếng gió núi đấy chứ? Nàng cười rúc vào nách tôi, sau đó chúng tôi âu yếm nhau và ân ái rất mặn nồng.

Nhưng tôi biết là có điều gì đó không ổn. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ thuộc về nơi đây.

Tôi nghĩ phải thay đổi không khí, nên đi ra biển hoặc đi về miền Nam, nơi nắng gió và không khí khác hẳn đi. Có lẽ biển xanh cát trắng sẽ khiến nàng vui thích và quên đi vùng núi non quê nhà. Tôi bảo nàng xin nghỉ ít ngày, chúng tôi đi nghỉ hè ở biển.

Tôi chọn một bãi biển vắng hoang sơ, chúng tôi tắm biển, đùa nghịch như trẻ thơ, chúng tôi ăn sò nướng, mực tươi, các loại hải sản mỗi ngày. Tôi nghĩ nàng đã rất vui vẻ và hạnh phúc. Bãi biển tuyệt đẹp, cát trắng tinh lấp lóa ánh nắng, chúng tôi đeo kính râm, nằm trên ghế xích đu và uống nước mát, dưới những bóng dừa. Xa xa là

những chiếc thuyền thúng của dân chài. Bọn trẻ con chơi đá bóng trên bãi biển. Những người đàn ông xóm chài vác những tấm lưới đi qua, họ đen nhẻm và gân guốc, họ nhìn nàng chòng chọc. Tôi nghĩ có thể nàng sẽ sợ những ánh mắt ấy, nhưng hóa ra không phải, thậm chí nàng còn tỏ ra thích thú. Nàng mở to mắt nhìn họ, như thể nàng trở thành một người khác, thuộc về một thế giới khác, như thể nàng đang nghĩ đến một điều gì đó xa xôi mà tôi không bao giờ biết được, không bao giờ chạm tới được.

Tôi đang ngay bên cạnh nàng, nhưng nàng bỗng trở nên quá xa xôi. Tôi lặng lẽ bơi ra ngoài xa, nàng chỉ còn là một chấm nhỏ trên bờ biển. Tôi tự hỏi liệu tôi có còn tồn tại trong trái tim nàng hay không. Tôi bơi vào bờ và nằm ườn đó nghịch cát. Nàng đến bên cạnh tôi, nàng cũng chơi trò xây lâu đài trên cát. Những cơn sóng bất chợt ào đến cuốn phăng lâu đài của nàng trong nháy mắt. Nàng thần thờ nhìn ra biển. Sau đó nàng vốc cát đắp lên người tôi, có lẽ nàng đang chôn vùi và xây cho tôi một ngôi mộ.

Tôi bỗng thấy như thể tôi đã chết. Hoặc tôi đã thấy trước tôi và nàng sẽ trở về thành phố như thế nào, và chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tôi và nàng sẽ sinh con vào năm sau, chúng tôi nuôi những đứa con lớn lên, rồi chúng tôi sẽ trở nên già nua và chết đi, vậy thôi.

Hoặc có thể tất cả chỉ là một giấc mơ. Tôi tỉnh giấc lúc gần sáng. Những ngọn gió lùa qua khe cửa nghe như lúc gần lúc xa. Tôi cựa mình, chợt nhận ra cơ thể nàng thật ấm áp với hơi thở thơm tho. Có lẽ nàng đã trườn vào và khiến tôi tỉnh giấc. Tôi không nói gì, và nàng

cũng không nói gì.

Tôi nhớ, bây giờ là mùa xuân.

Nguồn: Thanh niên Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 10 năm 2007